

LA CAMPANA DE GRACIA.

ACTUALITATS.

¡¡Qui no mira endevant enderrera cau!!

LA CASTANYADA.

¡CALENTAS Y GROSSAS!

Ja que nosaltres tot l' any ne rebém de *castanyas*, al menos que un dia poguéem darne, y á fé que son tants y tants los qui 'n mereixen, que ab totas las del mon no 'n tindriam prou per fer justícia.

No hi ha home públich, y aixó que aquí á Espanya casi tothom n' es, que no s' haja fet digne de que se n' hi tiri desde un grat pat fins una senallada, al presentarse davant de la gent que no cobra y paga.

Desde 'l qui sense sabatas, avans de la revolució de Setembre, avuy gasta ferraduras, perque gasta carretel-la, fins al qui, mercenari de tots los partits, está agafat á las pantorri llas de la patria com un gos de presa: desde 'l qui ab una promesa á cad' hora y una mentida á cada promesa, ha arribat á menjar los *macarrons* del presupuesto, fins al qui alimenta la séva vanitat fentli menjar condecoracions á tot pasto: desde 'ls qui martiritzan constantment al poble ab una perfidia iniqua, fins al poble mateix que constantment se deixa martiritzar ab una paciència de panarra ¡quantas castanyas no tindriam de tirar ab la cervetana de nostra imparcialitat!

Pero que farem, si seguint aquest camí may acabariam!

Mes val que tota vegada que passen á pilots pél carrer, á pilots los hi tirém las *castanyas*, y toquin á qui toquin, que no 's perdrán los trets.

***

Sota una bandera polssosa, la sotana arremengada, l' estupidés pintada en la cara, dona crits que semblan eixits de un sepulcre, una colla d' espanyols. ¡Cosa estranya! No 'n tenen prou de las miserias, de las arbitrariedades actuals, que entregan lo coll á l' argolla del absolutisme y 'ls brassos á las cadenas d' la inquisició. Ajenollats davant del retrato de un xitxarel-lo, que séu en butacas de molla, mentres ells s' omplan de butllofas las plantas del péu, corrent per las montanyas... ¿no 'n mereixen de *castanyas*?...

¿Encare no están cansats de passejar la vergonya pél mon?... ¿Encare no 'n tenen prou ab sembrar l' intranquilidat per nostras comarcas, y ab derramar sovint la sanch de infelissos ciutadants, satisfent venjansas malehidas? ¿No están convensuts encare de que 'l *Rey* á qui proclaman se riu d' ells; la *Patria* á qui anomenan los retxassa, y *Deu* en qui s' amparan los tira contra la paret?...

¡Castanya, contra 'ls animal; danyins, castanya y fora!

***

Darrera d' ells, ne venen d' altres: menos tontos son no obstant mes dignes encare de despreci.

Fingeixen religió, van á missa, y maltractan al poble perque no 's tréu la catxutxa quan passa davant de un presbítero. ¡Qui ho diria! Are rosegan los sants, y es perque ahir en sa devoció incomparable rosegaren los bens del clero. ¡Ells sempre han estat gent d' iglesia!

Després de la Revolució de Setembre no gosavan á piular, si no per dir tartamudejant, qu' ells també eran demócratas. Aixó 'ls primers dias, que després ja deyan que qui tant sols podia assegurar aquesta democracia era 'l Duch de Montpensier (a) Caín.

Avuy han anat cobrant alas y ja respiran millor, al veure que la pena de mort no es

abolida, y que 'l carro de la democracia no pot sortir de la fanguera de la monarquia. No obstant, al considerar que un obrer pot ser president de una mesa electoral y hasta arcalde y fins diputat y senador y tot, se fan uns tips de saliva, que ni eran tant grans los de turró que 's feyan quan governava 'l país la mare del fill, que avuy per rey proclaman.

¡Castanya, contra 'ls hipócritas: castanya y fora!

***

Encare 'n veuen més. A n' als que segueixen, tirémlas' hi desde la payella estant: que 'ls cremin, que massa han recremat ells la sanch del poble.

¿No 'ls veyéu?... Los uns taral-lejan l' himne de Riego' y 'ls altres la Martxa real. Borratxos d' ambició, fan esses pél camí que segueixen, fregant tant aviat las fronteras alfonsinas com las amadeistas. Preguntéalos qui son, y no 'us sabrán respondre. Diguéulos l' insult mes gran del mon, y no 's tornan roigs. Acostumats á tornars' hi sols devorant l' immoralitat en la taula del presupuesto, las paraulas no 'ls fan cap efecte.

¿Que volen? Manar. ¿Que desitjan? Fer *transferencias* escandalosas. ¿Que 's propositan? Arrancar la pell al poble, y ferli rosegan una mordassa, si s' atreveix á queixarse.

Per ells no hi ha mes ideas que las anteriors, ni mes *principis*, que 'ls que 's cuinan en los fogons del Estat- quan gosan las dulzuras del poder.

¡Castanya contra 'ls inmorals, castanya contra 'ls cínichs, castanya y fora!

***

Aquests altres que venen darrera séu, ab espardeyas als peus y condecoracions al pit, es la xusma disfressada de aristócrata.

Ahir esmolavan lo ganivet per acabar ab la mestressa que avuy, vulgas que no, ha tingut d' obrirlos' hi las portas de casa séva.

Quan, confosos ab lo poble, rosegavan las duras crostas de la desgracia, tot era baladronejar y prometre que 'l dia que 'l poder alcansessin farian la felicitat del país, abolint tot lo immoral, tot lo iniquo, tot lo vergonyos que pesa sobre d' ell. Are que ja menjan las mollas, y que de lo vergonyos, lo iniquo y lo immoral las reban, no tant sols conservan tot lo que dolor mes víu nos causava, sino que 'u aumentan tant com poden, á fi de que vejín lo que val una promesa dada per gent de la séva calanya.

Els ab ells se miran de regull; y no contents de destrossar al país, esperan l' hora de destrossarse mútuament, probant que totas los sévas aspiracions y tota la forsa que tenen, resideix en los ullals.

¡Castanya, donchs, contra la farda, castanya contra 'ls farsants, castanya y fora!

***

Als que segueixen sí, que no voldriam pas donárnels' hi. Enarbolan una bandera que es la nostra, una bandera que ostenta los raigs resplandents de la llibertat, lo triángul de la igualtat, las mans encaixadas de la dolça fraternitat.

Pero calla... ¿que dihen alguns, que 's separen de las filas?...

—No: no es aquest lo camí d' anar á la república. Anéu alla ahont vulguéu: nosaltres no seguim. ¿Que 'ns fá la lley de las majorias, si nosaltres tenim rahó, si nosaltres sabém mes que ningú, si nosaltres, quan mori Pio IX, presentarém sollicitut, perque som *infallibles*. ¿Que 'us fá que 'l partit divid

Al menos passará la nostra.—

¿Aixó es la llibertat?...

—Qui duga livita, qui sábiga fer discursos, qui haja estudiant, no pot ser republicá, no hi cab entre nosaltres: la república no 's conquista ab paraulas... Fora 'ls qui en lo Congrés, no pensan mes qu' en lluhirse!...

¿Aixó es la igualtat?...

—Mori 'l Directori, mori la minoría, morin los Comites... Morin los que no opinan com nosaltres!...

¿Aixó es la fraternitat?...

¡Ay! Per fortuna son pochos los que aixis s' espressan. Per fortuna son molts los que segueixen en las filas, perque son molts los qui com nosaltres pensan que la República ha de triunfar per medi de la Revolució, si: pero per medi de la Revolució verdadera, no ab crits tísichs, y ab bullangas de calavera, sino ab l' acció disciplinada forta y unida: per medi de la Revolució que á la forsa material, hi uneixi la forsa de la rahó y la forsa de las ideas!

***

Tant sols d' aquesta manera, podrém estolviarnos la dolorosa feyna de tirar *castanyas* als monárquichs de tots colors, que avuy passen per nostre davant, escarnint al sigle XIX, lo sigle de las llums.

Sols aixis plantejarém una verdadera república federal, dintre de la qual pacífica y ordenadament s' anirán aixamplant tots los progressos humans, colocant l' Espanya á l' altura que l' hi correspon, y retornant als espanyols la dignitat que avuy los roban.

Sols aixis lograrem fer desapareixer tanta púrria, que aixis com no hi ha en tot lo mon monarquia que no pensi ab la república; ne hi ha república federal en lo mon, que pensi ab la monarquia.

BATALLADAS.

Molts creuen que la situació actual caurá, quan caygan las fullas dels arbres.

Si aixis succeheix, ¡pobre Ruiz Zorrilla!

Quin hivern mes trist passará allá en las soletats de Tablada!

Pero per trist que siga, no 'n será tant de segur com lo que passarem la majoría dels espanyols.

◆◆◆

Lo general alfonsí Lersundi ha arribat á Madrit.

Quan al girar de una cantonada, veyéu un gosset lligat ab un cordill, ¿no es veritat que 'us imagineu desseguit la presencia de un cego?

Si l' arribada de 'n Lersundi pot significar una cosa semblant á n' aixó, bo es que avísém al qui careix de vista, cridantli:

—Salta cego, que hi há un rech!

◆◆◆

Los conservadors de la Revolució han celebrat un exelent ápat á ca 'n Fornos de Madrit No 's diu si van menjar tant sols *conservas*, ú olivas per fer gana.

Pero se assegura que digueren:

—Ja que per havernos tret D. Amadeo del poder, no podém conservar la Revolució, conservem al menos las bonas costums revolucionarias setembrinas. Menjém.

◆◆◆

—Tu ¿quan hi ha de Roma á Madrit?

—Menos que de Madrit á Roma, sobre tot si

las velas del barco son infladas per l' huracá revolucionari.

Casi tots los teatros, en la diada de avuy anuncian lo Tenorio.

Sembla impossible que tenintne tants de franch, l' públich se tregui 'ls quartos per anarlo á veure.

Pero... ¿no 's gasta 'l públich quatre mil duros diaris pél gustarro de tenir rey?.....

A Madrid tractan do fer una exposició universal.

Com si en los temps que corrém, no estesim já tots esposats á morirnos de coli-mori, que es un mal italiá!....

¿Han reparat bé 'l mapa d' Espanya? ¿No han vist que té la forma de una pell de bou?..

¡Oh! es que la Providencia al donarl' hi ja preveya que no haviam de quedarnos mes que ab la pell.

A Navarra y á las Vascongadas diu que 's prepara un nou alsament carlista.

O siga: á Navarra y las Vascongadas s' están preparant las primeras materias pera la fabricació de un nou conveni de Amorebieta.

Los fabricantes d' entorxats, única industria que aquí á Espanya té un porvenir brillant, están de enhorabona.

Per fer véure que la hisenda espanyola se 'n va á ca 'n Pistras, diu un periódich que de tot lo que l' Estat recauda, solzament ne gasta un 10 per cent ab los empleats de segona fila en avall de todas las clases yca tegorias.

Ab aquet sols, sols se demostra, que per més que 'ns volguessen pintar economias, rebaixant lo sou dels empleats menuts, no farian altre cosa que pintarnos Sant Cristófol nano.

La veritat es que si la hisenda espanyola fos una persona, no l' hi quedaria pas altre recurs que clavar-se un tiro.

Are, ni aquesta sortida pot utilizar.

Un diari diu que hi ha un senador radical que avans de serho, s' havia emprés negocis per l' istil dels que 's verifican en certas casas dels carrers de l' Alba y de 'n Trenta-claus.

Jo no sé aquesta gent perque s' escandalizan! ¿Hi ha rés mes natural que l' esmena després del pecat? ¿No tracta are aquet senyor ab l' Espanya ab honra? ¿Y donchs?...

—A mi 'ls reys que mes me agradan, deya un jugador, son los de las cartas.

—Donchs, á mi, l' hi replieá un demagogo, son los de las monedas, y no es pas pél valor que pujan tenir.

—¿Y donchs perquè?

—Perque 's presentan ab lo cap tallat.

Avuy los radicals fan lo Tenorio, Vulga Déu que quan mes aviat millor, fassa 'l poble 'l Convidado de piedra.

Antiguament, y are crech que també en la diada de demá 's deyan en las iglesias los set lasms penitencials del rey Davit.

Hém afirmat que creyém que are també, per qué en realitat, durant tot l' any roseguém set ministros penitencials aixis mateix, del rey Amadeo.

Unich modo de guanyar quartos avuy. Se reuneixen uns quants: prenen algunas

armas encare que sigan de quincalla, 's posan una boyna al cap, y se 'n van al primer poble que volan, á cobrar un trimestre de contribució. Las autoritats no 'ls diran rés. Es probat.

En Espanya sostenim tres exércits. Lo de Carlos VII., lo dels insurrectos de Cuba y 'l de D. Amadeo.

Si pujava la república, es mes que segur que no n' hi hauria mes que un. Lo del poble.

En Nocedal tan carlinás com era, al veure que las cosas del Terso no van gaire bé, diu qu' está punt de fersé alfonsí.

Fá uns tres anys que 'n Nocedal, qu' es un gran atvocat, descubrí que 'l dret de seure 's en lo trono de Espanya, residia en don Carlos.

En vista de aixó ¿qui farà un paper mes vergonyós: en Nocedal, anantse 'n ab los alfonsins ó 'ls alfonsins admeten á n' en Nocedal?..

Al qui ho endevini, l' hi regalarem un exemplar del folleto que va escriure.

No 's van cremar poch los conservadors de la Revolució, ó 'ls alfonsims novells, perque en Ruiz Zorrilla va dirlos que no tenian mes que quatre espasas robelladas!...

En rahó de aquell ditxo, un fill que tinch, al qual tractava de posar per aprenent, al preguntarli quin ofici volia fer, me respongué:

—Esmolét!

Procediment per fer tornar roigs á tots los monárquichs.

—Agafan la historia: los hi lleigeixen los crims de la monarquía, los hi proban que de no haverhi hagut monárquichs no haurian succehit: los hi retreuen las iniquitats que poden executar darrera de la pantalla de un rey inviolable: los atacan ab tota duresa y sense contemplació, y si no 's tornan republicans dels roigs..... se tornarán roigs de vergonya ó bé de rabia.

Hi havia un jove molt gandul, y sobre ser molt gandul molt escrupulós. Las casas de joch, los cafés y altres establiments no tan fáciles d' anomenar, eran lo camp de las sévas aventuras.

Jo no sé com passas lo dia, l' hi digué un conegut. No treballas, no fas rés....

—¿Que no faig res?... Miram bé.... ¿No faig ulleras per ventura?

Efectivament tenia 'ls ulls tots amaratats.

Un pagés se queixava de que no volia ploure.—Daria qualsevol cosa perquè plugués.—

—¿Que 'm dona, l' hi digué un que 'l sentia, si faig ploure? —Lo que vulga.

—Aném á dinar y l' hi diré.

Lo pagés l' hi pagá un bon dinar: fíblaren la bota del recó y hagué broma llarga. Al últim lo pagés se recordá que l' hi havia promés fer ploure....

—Déixi 'u corre. Vaja pagant dinars, un cada dia si potser, que com mes boira hi haja mes aviat plourá.

En una taula: —Ay, ay.... ¿Perqué no menja vosté donya Tereseta.

—Que vol que l' hi diga?... La veritat; som tretze, y aquest número 'm fá respecte.

—Si, tens rahó interrompé 'l marit de la preguntada. La meva senyora massa 's recorda del dia de las nostras bodas. Entre la séva familia y la meva també á la taula eram tretze... y al cap de l' any....

—Morí algu.... ¿No es veritat?..

—Cá, no senyor. Al cap de l' any eram quinze. Al primer part, bassonada.

Ab motiu de l' entrevista de 'n Sagasta preguntava un federal á un radical, antich republicá.

—¿Que te 'n sembla noy, d' aixó?...

—Que vols que 't diga?... Que no m' arriba la camisa al cos.

—Ay, ay... ¿Ja portas camisa tu?...

—Si, fá uns quatre anys. Desde la declaració de 'n Rivero.

Diu que 'l Noy Terso vol fer compareixe davant de un consell de guerra, per desertors davant del enemich á n' en Valdespinos, Carrassa, Polo y Aguirre.

Y á n' ell que al comensar l' acció de Orequieta vá desertar també ¿qui 'l farà compareixe davant del consabut consell?

Un periódich alfonsí diu que lo actual té de desapareixe, com desaparascué tot lo del mon baix las ayguas del Diluvi universal, de tal manera que no quedí mes que l' arca de la monarquía legítima, y tot lo destinat á donar nova vida á Espanya.

La comparació es magnífica.

Com l' Arca de Noé guardava la séva familia, aquesta guardaria la familia borbónica, rodejada també de una parella d' animals de todas las especies.

¿Que té d' estrany que certs homes vells en la política, á pesar dels séus antecedents, sigan partidaris de todas las situaciones que vayan sobrevenint?

¿Que té de particular aixó?

¿No son vells?... ¿No está á la séva edat, en lo dret de conservar la vida, prenent lo sol que mes escalfa?...

Deixéu seguir sos impulsos á la naturalesa.

Algunas de las columnas de las que actualment están en campanya contra dels carlins, no poden moure 's per falta de recursos.

Tenim tant bona administració militar, que aixó succeheix per mes que 'l confessarho nos ompli de vergonya.

En cambi 'ls carlins cobran las contribucions als pobles ab perfecta tranquilitat.

Alguns diputats presentaren dias endarrera una proposició, demanant que s' abolis la pena de mort, per delictes polítichs.

Y com podria donarse 'l cas, que aquesta pena horrible s' apliqués, avans de ser apro-

badà dita proposició, contra alguns dels que actualment estan pendents de fallo per aquesta causa, se 'n presentà un altre d' incidental, demanant la suspensió de tota execució de pena, fins y á tant que la primera fos resolta.

En Ruiz Zorrilla, lo radical, lo humanitari s' hi oposà ab tota energia, dihent que la pena de mort no podia abolirse ni per delictes comuns, ni per delictes polítichs.

La majoria del Congrés donà lo vot en favor seu.

¡Aixó es una iniquitat!

Vulga Déu, que algun dia, en Ruiz Zorrilla y 'ls seus radicals no s' hajan de sentir—Ja que vosaltres vareu fervos la lley, vos l' aplicarem.—

Un conegut que tinch, que pateix d' atachs de nirvis cada vegada que véu un uniforme, siga de la mena que 's vulga, me deya l' altre dia:

—La guerra civil no m' agrada. Pero si en ella hi prenen part exclusivament capellans y militars... no'jsé 'l que 't diga.

S' assegura que dintre de poch se posará al frente de las forsas carlistas sublevadas, un cabecilla, conegut per *Polo*.

D' alegría mitj tremolo:
l' insurrecció 'm pensava,
que al Ecuador ja arribava
y are veig que es casi al *polo*.

Lo bisbe y 'l cabildo de Jaen han enviat una exposició á las Corts, demanant que no aprobin lo pressupost del clero.

Lo mateix demana 'l poble desde la revolució de Setembre.

EPÍGRAMA.

Si en los cels fan Tots los Sants
com vosté mamá m' ha dit
tots ells, festas de las grans,
¿també 'n farian mas mans
teninhi aquest *SAN-TRAHIT*?

Alguns periódichs sagastins, acostumats á fer l' escandalosa, quan los seus governavan, volian are que governan los radicals, seguir lo mateix camí. Pero quan menos s' ho pensavan los han fet compareixe davant del jutje de primera instancia.

Desd' are 'l govern es un bárbaro, y en Ruiz Zorrilla..... ¿que compon en Gonzalez Bravo?...

Al últim apendrán aquests senyors á tastar los procediments que defensen, al defensar als sagastins.

Y are si poden ocupar novament lo poder, que hi tornin!

La *Correspondencia* assegura que 'l jesuïta Goiriena intenta moure un alsament carlista en Guipuzcoa.

¡Ay pares que teniu fills! Donéulos, donéulos als jesuïtas porque 'ls eduquin!...

A Madrid surt un periódich titolat l' *Intransigent*, lo qual publica un article ab lo títol «¡Mori 'l Directori!»; assegurant que 'l dia del triunfo 'l poble agafará y fusellará als homes de dita corporació.

A qui fusellará 'l poble, si per cás ha de fusellar á n' algú, será als que fent la revolució ab la gargamella, s' amagan en l' hora del perill sota 'l tapete de la taula de una redacció.

En Martos pronuncià dias endarrera un discurs en lo Senat, que cridà molt l' atenció del públich, desitjós de veure sempre á un subjecte sense péu esplicarse com un home.

—Los radicals entrarem en lo poder, en alas de la opinió pública, digué.

Será veritat; pero desde que hi son, es cert també, que haveint faltat descaradament á sas promesas, ja 'ls han caigut las plomas d' aqueixas alas.

—«Quan l' Echegaray digué que haviam d' orejar lo real palacio, no volgué fer altre cosa que avisar al malalt, anyadí.»

D' altre modo, si l' avis no hagués bastat, lo Real Palacio s' hauria orejat á fum de saba-tots ¿es cert ó no?...

—«Jo no sé si só católich: lo que sé es que só ministre»—digué aixis mateix.

Jo sols sé Sr. Martos, que 'l ministeri de que vosté es membre, si no sab si es católich, sab en cambi mantenir establertas las relaciones del Estat ab l' Iglesia católica.

—Mira tú que diu en Martos, exclamá un que llegia son discurs.

—¿Que diu?..

—Res, que aixó no se 'n vá: que aixó 's queda.

—Si: té rahó, aixó 's queda... sense camisa.

Deya un, parlant de una cantant davant de un empresari, que volia contractarla.

—Fulana de tal es una prima dona notabilíssima: té una veu vibrant, armoniosa, estensa, fresca...

—Y que 'n farém de lo últim, respongué aquell.

—¿Com que 'n farém?... De que?

—De la veu fresca!...

—Oh! es una gran qualitat.

—Sera tot lo que vosté vulgui; pero no 'm convé. Al istiu tanco 'l teatro, y per la temporada d' hivern, ja 'u véu vosté mateix. L' any passat vaig perdre la meytat dels abonats, porque en lo teatro se 'm costipavan. No faltaria mes, per acabarho d' arreglar que are contractés nna artista que té la veu fresca.

Ab motiu de las plujas de la passada semana, lo Llobregat s' ha sortit de mare.

—¿Quan lo batejan?—preguntà un pagés.

—¿En que se sembla un ministeri ab un teatro?

—En que res de lo que s' hi diu, es veritat.

Lo teatro del Olimpo ha lograt en la present temporada reunir en totas sas funcions molta concurrencia, tant en las que dona la Empresa en dias de festa, com las societats particulars en dias d' entre semana. No es estrany, habenthi una bona companyia dirigida per los coneguts actors Srs. Tutau y Pereló y presentant totas las comedias perfectament ensajadas. Ultimament s' han representat—«Las modas», «Cafá y copa» y «Estudios del natural» ab molt bon éxit.

A propòsit del Olimpo. Avuy comensa sas funcions en dit teatro la nova societat «Latorre.»

CARTA A N' EN BALDRICH.

Fa temps que pe 'l cap me roda lo escriuet, y ara t' escrich; pero no ho faré de moda, puig ja sé no t' acomoda llegi 'l castellá, Baldrich.

Aixis es qu' ab confiança, y en quatre mots catalans perquè no 't vinga frisança, t' escriuré una carta mansa, pero ab uns consells molt grans!...

Si carlistas persegueixes y son tas conquistas tri-tas, francament, Baldrich, ho deixas, perquè veig que t' enmagreixas y no trobas als carlistas.

Deixaho donchs, y ab un d' allí... d' aquells que 'n Madrid fan rotllo, l' hi dius; Ep!... Vinam aquí!... Ajúdam á aguanta 'l motllo, pues jo no 'l puch sostenir!

Tinch una pega fatal, y 'l tení pega 'm contrista!... Conech que aixó va molt mall!... Que dirán d' un general que no sab trobá 'un carlista!

Nada, nada.... Estiguin bons, y á viure.... No m' acomoda tení de entelá 'ls galons!... Oh!.. y ara que son de moda, y brillan com dos llautons!...

Aixó es lo qu' tú deus dí. Y 'l consell que 't dono jó... si tú 'l sabessis segui, sería per' tú molt bó, y milló' fora per mí.

Pues estém ja molt cansats, de—«se n' anat en Baldrich;» —Déu mil quedan derrotats y... ¡Vaja. rés!... ¡Disbarats que 'm causan á mi fatich!

Pues com sé que 'ts incapás de fe' mal á una persona, encar, que 'ls trobis, no ho fás, y ells dihen m' agafarás, pero á dintre Barcelona.

Ab aixó deixa fé á un atre tot lo que tú tens d' fé y estirat á sobre un catre, que 's mes facil qu' no batre, parlá 'l castellá primé'.

Y com de 'l modo que van las cosas, dintre poch dias te 'ls veurias al devant, deixat, donchs de ximplerías y tira eix cálculo avant.

Que al fero tu, je agrahit diré: de 'l qui l' aconsella, n' sap treure 'bon profit...!

Baldrich, pensa bé 'l qu' hi dit...
disposa de 'n

PAU ROSELLA.

SOLUCIÓ á la xarada del número anterior.

La República vindrá digué un diputat dels nostros: vindrá ab pau si aixís ho volen; si no 'u volen ab RE-TRO-LEE.

XARADETA GRAMATICAL.

Ma primera es relatiu aplicat á la persona; y es un pronom posesiu femenino ma segona.

Lo méu tot lo poble ho ódia com fet dels mes inmorals; mes no pas los radicals que han cantat la palidonia.

(La solució en lo próxim número.)

Imp. de la V. é H. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor.